

Nieuwsbrief

Marjanne
in Zambia

december 2018

Lieve familie, vrienden en nieuwsbrieflezers,

Met een zachte bons landt het vliegtuig op Schiphol. Zambia ligt heel ver achter me, letterlijk en figuurlijk. Twee lange reisdagen maken dat je aardig loskomt van het ene leven en je kan richten op het andere leven. Want, echt, na al die jaren in twee werelden leven, krijg ik ze nog steeds niet bij elkaar. Het verschil is gewoon te groot. De tropische hitte is ingeruild voor een milde vrieskou. Een ontbijtje van gefermenteerde melk met havermoutvlokken en verse mango is ingeruild voor een bruine boterham met kaas. De hobbelige zandwegen zijn ingeruild voor glad asfalt. De stille avonden in de bush zijn ingeruild voor gezellige momenten met familie en vrienden. De Zambiaanse

kinderclubmiddag is ingeruild voor een presentatiemiddag met Hollandse kinderen. Zelfs die kinderen raken in de war: U komt uit Zambia? Waarom bent u dan niet bruin? O, u bent een Nederlander? Maar waarom praat u dan zo'n gekke taal? Kortom: mijn verlof is begonnen!

Ook in mijn verlof blijf ik aan de schrijverij; verhaaltjes over mijn belevenissen, een officieel jaarverslag en nu nog een nieuwsbrief. We kijken terug om te zien hoe de Heere sinds de laatste nieuwsbrief werkte in Zambia. Een voorrecht om in Zijn dienst ingeschakeld te mogen zijn. Ik kom op heel verschillende plaatsen. In september was ik in 'Sodom en Gomorra'. Zo wordt de achterbuurt van de hoofdstad Lusaka genoemd. Overal afval. Armoedige onderkomens. De zonde tiert er welig. Overal lawaai, dag en nacht. Volop criminaliteit. De politie durft dat gebied niet in. En juist daar was ik uitgenodigd om mensen te trainen, zodat zij ook hier kinderen mogen bereiken met het Evangelie van het Grote Licht dat in de duisternis zal schijnen. (Jesaja 9) In de week na de training kreeg ik een berichtje van een deelnemster. Ze had het geleerde in praktijk gebracht in haar kerk. De hoofdman van dat gebied kwam nooit naar de kerk en juist die keer kwam hij wel. Hij was na de Bijbelstudie opgestaan en had publiekelijk getuigd hoe zijn hart geraakt was door de boodschap die hij hoorde. Daar word ik dan zo dankbaar van!

Een soortgelijke ervaring deden we op in oktober. Ik mocht de studenten van onze Bijbelschool lesgeven. We leren deze (aanstaande) dominees wat de Bijbel leert over kinderen en hoe zij in hun gemeente kinderwerk kunnen opstarten. Halverwege oktober hadden we de diploma-uitreiking en keerden de mannen terug naar hun eigen dorpen. Een van onze studenten kwam uit Botswana. Zijn predikant stuurde me op een gegeven moment foto's. De student was bij zijn huis een kinderclub begonnen. Prachtig!

Marjanne in Zambia

Zulke signalen bemoedigen mij enorm om door te gaan. Achter elke volwassene die onze trainingen bijwoont zie ik als het ware een grote groep kinderen die bereikt kan worden. Dus gingen we ook in november weer graag op pad. Ik mocht naar Lundazi, tegen de grens met Malawi, 380 km van huis. Op uitnodiging van ene Martha. Schitterend verhaal. Tijdens een ongeveer 10 uur durende busreis van Lundazi naar Lusaka was Martha aan de praat geraakt met iemand, die ooit een training van ons had bijgewoond. Zoiets bedenken je toch niet! Martha is juf en dacht: 'Zo'n training wil ik ook!' En dus nam ze contact met mij op, regelde een groep geïnteresseerden van andere schooltjes en hadden we een week om nooit te vergeten!

Nou lag dat voor mij niet zozeer aan de lessen die ik mocht geven, maar meer aan het leven daarom heen. Ik logeer namelijk tijdens trainingsweken bij Zambiaanse gezinnen. In de loop van de jaren heb ik heel wat verschillende bedden gezien, maar sinds de week in Lundazi weet ik ook wat het is om op een rietmat te liggen, terwijl kakkerlakken en muizen in dezelfde ruimte hun feestje vieren... De gastvrijheid van de mensen is enorm, was ook dit jaar weer mijn ervaring. Ze verwennen me bij het ontbijt soms met boter op het normaal droog gegeten witbrood. Een keer kreeg ik zelfs een oliebol en wat biscuitjes als ontbijt. Tussen de middag en in de avond eten we altijd warm. Of moet ik zeggen in de nacht? Want de laatste maaltijd is net voor bed-

tijd. De maïsmeelpap valt dan best een tikkie zwaar op de maag, maar dat mag de pret niet drukken. Er wordt ook altijd een emmer warm water geregeld, zodat ik kan badderen. Dat kan zijn in een ruimte in huis, waar je een steen voor de deur legt om hem te sluiten. Dat kan zijn in een hokje in de tuin, al dan niet met een dak. Je moet ook niet gek opkijken als je na een dag lesgeven thuiskomt en je mist wat kleren. Men houdt blijkbaar precies bij wat je gedragen hebt en dat vind je dan schoon terug aan de waslijn. Kortom, ik geef niet alleen lessen, ik leer ook heel wat lessen! Na afloop van de trainingsweek in Lundazi was ik uitgenodigd in een dorpje in de buurt. Daar heeft een oud-student met zijn vrouw een schooltje gestart. Ze hadden een heuse diploma-uitreiking geregeld voor de kleuters die hun school konden verlaten om naar de basisschool te gaan. Ik mocht als eregast de openingspeech houden en de in toga's gehulde kleutertjes een al dan niet passende wiebelende baret op het hoofd zetten. Weer een ervaring rijker.

En dat was nog niet het einde van het avontuur, want

op de terugweg kreeg ik flink autopech. Ziet u het voor u? Moederziel alleen te midden van bos, gras en asfalt met een auto die geen centimeter meer vooruit wil... Honderden kilometers van huis... Moederziel alleen?

Jezus belooft dat Hij met ons is, tot aan de laatste dag dat deze wereld zal bestaan. (Mattheus 28) Die dag, die avond, dat weekend heb ik zo Gods zorg en liefde mogen ervaren in de wijze waarop ik hulp kreeg. Voor de thuisgemeente heb ik er een verhaal aan gewijd. (Belangstellenden kunnen met alle plezier dit ook toegestuurd krijgen.) Uiteindelijk is de auto naar huis gesleept en ben ik met de bus erachteraan gegaan. De auto staat nog ongerepareerd op de post. Geen nood. Voorlopig heb ik hem niet nodig... De komende weken hoop ik in Nederland vooral met de benenwagen op pad te zijn!

Misschien ontmoet ik u dit verlov, misschien ook niet. In elk geval waardeer ik het zeer dat ik keer op keer mag merken hoe betrokken er meegeleefd en meegebeden wordt met mijn leven en werk op het zendingsveld. Een biddend thuisfront is van onschatbare waarde! Via deze brief wil ik u en jou zegen en vrede toewensen in de dagen waarop velen gedenken dat Jezus op aarde kwam. Laat het vooral dagen mogen zijn van uitzien naar die dag dat Hij zal weerkomen. Dan komt ook de jaarwisseling in een ander perspectief te staan. Weer een jaar afgesloten en dus dichterbij het moment dat we Jezus zullen ontmoeten...

Een hartelijke groet,
Marjanne

Colofon

Vragen

Wanneer u/jij vragen hebt of meer wilt weten kunt u/jij altijd terecht bij één van de commissieleden. Ons contactadres is:

TFC Marjanne in Zambia
p/a Kuntzestraat 94
8071 KV Nunspeet
Tel. (0341) 26 08 93

U kunt ook mailen naar de thuisfrontcommissie:
marjanneinzambia@cgknunspeet.nl

Adres Marjanne

Marjanne Hendriksen
c/o Covenant College
P.O. Box 560229
Petauke
Eastern Province
ZAMBIA

Wilt u rechtstreeks met Marjanne mailen?
Dat kan. Haar mailadres is:
marjannehendriksen@hotmail.com

Het is nog mogelijk om voor aankomend januari een verzorgde **presentatie** van Marjanne over haar werk in Zambia aan te vragen. Neem daarvoor contact op met de Thuisfrontcommissie via telefoonnummer (0341) 26 08 93.